

D. T. A!
DIATRIBEN METAPHYSICAM

De

AFFECTIONIBUS
ENTIS IN GENERE,

INDULGENTE INCLUTO AMPLISSIMI

Philosophorum Ordinis Senatu,

In florentissimâ ad Plissâm Academiâ,

SUB PRÆSIDIO

VIRI Clarissimi

DN. M. VALENTINI FRIDERICI

S. S. Theol. Baccalauri, Facultatis Philos.

Adsefforis, Præceptoris sui omni honoris
ac observantiæ cultu maxumè

devenerandi,

Placidæ Præceptorum aliorumve Eruditorum

ἐξέτασις subjicit

In Auditorio Majoris Principum Collegii

Ad diem VIII. Calend. Febr. clō lōc LXVIII.

JOHANNES LUCIUS, a. XXXVI. 50.

Dresd. Misn.

AUTOR ET RESPONDENS.

LIPSIAE,

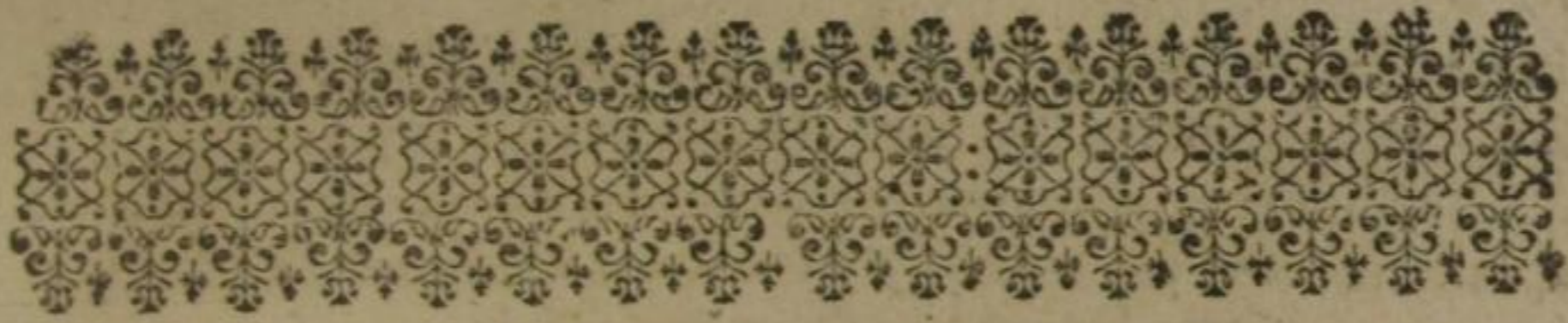
Literis JOHANNIS ERICI HAHNII.

56.

*Viro Clarissimo
DN. ANDREA Meyern
Cancellario Bibliothecario,
Amico quondam Academico mitto
gratias.*

Coll. diss. A
36, 50

TRINUNO FORTU- NANTE!

§. I.

cūm nihil sit, quod nobis viam obstrue-
re possit, quin statim post-habito omni Præ-
loquio negotium ipsum *σὺν Θεῷ* aggredi que-
amus, planissimā videbimur incedere viā, si
ea præcepta observabimus, quæ tradita inveni-
mus ab omnibus *εὐμεθόδοις*.

*ἀνευ προσι-
μίας*

II. Quemadmodum enim hi, inutilibus & quæ nihil ad
Rhombum refectis, à quæstione, An sit, statim inchoari præcipi-
unt: Ita nos præsentī in materiā obsecuti ipsis è vestigio signi-
ficamus quæstionem istam.

Methodista-
rum Lex,

III. *An igitur sint* Entis affectiones, nos non dubitamus
suffulti cūm *authoritate* Philosophi, qui 4. *Metaphys. c. 1. & 2.*
illas dari asserit; tum *ratione* partim *à priori*, quia Enti compe-
tunt aliqua, quæ cum ipso recipiuntur, nec tamen sunt primus
ejus conceptus, sed primum conceptum sequuntur. Unum enim,
Verum, Bonum &c. quæ cum Ente recipiuntur, attributa, pri-
mus Entis conceptus non sunt, quia prius in Ente concipitur,
quòd careat terminis repugnantibus s. quòd non repugnet exi-
stere, quàm Unum, Verum, Bonum &c. esse accipiatur: Partim
à posteriori, quia Unum, Verum, Bonum &c: ita se habent ad
Ens, ut demonstrari possint. At non demonstrantur, nisi affe-
ctiones.

An fiat?

IV. Nunc ad quæstionem *quid sit*, quæ tam definitionem
ὀνοματολογικὴν quàm *πραγματολογικὴν* involvit, methodi

Definitio no-
minalis.

bonæ tenaces ferimur. Quarum ista Etymologiâ, Synonymiâ & Homonymiâ absolvitur. De singulis ut sequitur.

Etymologia.

V. De impositione vocis vel pueris non ignotâ non est cur multa verba faciamus. Quis enim affectiones ab afficiendo nomen acceptas, ignorat? Quia Ens afficiant, ut jam dicatur Unum, jam bonum, jam actu jam potentiâ &c.

Synonymia.

1) *Attributa.*

VI. Variis porrò affectiones appellari nominibus, similiter tam notum est, quàm quod notissimum. Dicuntur 1) *Attributa*, quam denominationem præ aliis sibi placere *B. Stalius* in *discursu ad tabulas Metaphysicas pag. 39.* asserit.

2) *Passiones.*

VII. Dicuntur 2) *Passiones.* *Petrus* quidem *Hurtadus de Mendoza* in *disputationibus suis ad Metaphysicam disp. 3. de Entis attrib. in communi, sect. 1.* sicut & *Arriaga disp. 1. Metaphys. sect. 2.* inter attributa & passiones discrimen agnoscunt putantque, attributa esse, quæ non realiter ab Ente differant; Passiones verò realiter differre. Ita enim inter attributum, inquit *Mendoza*, & essentiam debet esse distinctio: Si hæc distinctio sit à parte rei, ut inter ignem & calorem, materiam & quantitatem, non vocatur attributum, sed propria passio; Quod si illa distinctio non sit à parte rei, sed tantum per nostrum intellectum, idem objectum diversimodè denominantem; tunc non vocatur passio, sed attributum. Verum enim verò licet prædicti Metaphysici sic distinguant; nobis tamen præjudicium eorum nihil præjudicat, eò quòd terminum *Passionum* capiamus in significato eo, quatenus attributa ad modum *παθῶν* à nobis concipiantur, explicentur, prædicentur.

3) *Essentialia Consequen-
tia.*

VIII. Dicuntur 3) *essentialia consequentia*, quæ sc. Entis, jam in suâ essentiâ constitutum, necessariò consequuntur.

4) *Propria.*

IX. Hinc dicuntur 4. *propria* (latè hoc termino accepto) quia paronymicè de Ente prædicantur, non quidem prædicamentaliter, sic enim forent vel propria rigorosè talia, vel accidentia; sed eminenter, quomodo transcendentalia amant prædicari. Non enim inter Ens strictè & affectiones ejus intercedit convenientia nominis & rei, seu definitum & definitionem non participant ipsum Ens & affectiones quæ tales, cum hæc formaliter ab Ente differant. Quæcunque verò à subjecto definitivè
distin-

distingvuntur, ita ut illam ipsam definitionem subjecti recipere nequeant, illa omninò paronymicè prædicantur.

X. Breviter: Propria dicuntur affectiones non in oppositione ad Genus, nec in oppositione ad speciem, nec in oppositione ad differentiam, nec in oppositione ad accidens, sed in oppositione ad metaphorica seu impropria attributa. Longè alia est ratio, quando dicimus: Ens est bonum, quàm cum dicimus: Herodes est vulpes; Nero est leo.

XI. Dicuntur 5) *Unitivè contenta in Ente*, & quidem non ut superiora, v. g. Substantia, Corpus, Vivum, Animal respectu hominis ut continentis; Sed ut inferiora eatenus, quatenus ex continente fluunt per naturæ sequelam. 5) Unitivè contenta.

XII. Dicuntur 6) *Adjuncta*, quæ Oratores sumunt pro iis, quæ sunt aliis associata vel addita. Est illa adjectiva significatio. Aliter adjunctum in oppositione ad subjectum est, id quod subjecto opponitur, seu quod adjungitur alii, sumiturque ea vox ex Cicerone in *Topicis pag. 222. seqq.* Sic & in *lib. de legib.* quando dicit: *Hostiâ maximâ parentare, pietatis adjunctum est.* 6) Adjuncta

XIII. Dicuntur 7) *transcendentia*, quia transcendent omnia, non quidem entis nobilitate, quo respectu DEUS transcendit, sed prædicationis latitudine, quia de omnibus rebus prædicantur, cum sint conceptus universalissimi. 7) Transcendentia.

XIV. Dicuntur denique 8) *modi entis*, sumto termino non pro modis speciatim dictis, de quibus consule *Svarez. 7. disp. Metaphys. sect. 1. num. 17.* sed pro modis efficientibus ens intrinsecè. Dico efficientibus, non enim hi faciunt ens aliud, sed ut sit aliter vel affectum vel determinatum. 8) Modi entis

XV. Varias adductas appellationes excipit nunc varia vocis acceptio. Missis verò Theologorum acceptionibus affectionum, ut quibus significat vel infirmam humanæ naturæ conditionem *Jac. 5, 17. Act. 14, 15*: vel pravas animi passiones, *Num. 5, 4. Rom. 1, 26.* De Philosophicis dicere jam habemus. Homonymia, Theologicè.

XVI. Sumitur autem affectionum vox Philosophis imprimis dupliciter 1) *pressè*, quibus sequentes competunt conditiones 1) *strictè*, Philosophicè.

nes juxtà *Svareziium disp. Metaphys. 3. sect. 2. & seqq.* ubi vult, ut affectiones sint res aliqua, ut distinguantur ex naturâ rei ab illo, cujus sunt proprietates, ut adæquatè illis conveniant, ut subjecta non sint de intrinsecâ ratione & essentiâ talium proprietatum.

e) Latè.

XVII. 2) *Latè*, cum ampliatur terminus affectionum. Sic affectiones dici etiam merentur, licèt non sint res, modò reale quid seu modus rei, licèt etiam non realiter differant à subjectis suis, hoc enim non requiritur ad affectionem ἀπλῶς, sed ad talem vel talem, sufficit peculiaris conceptibilitas, distincta à conceptibilitate subjecti: Sufficit quòd consequantur ac reciprocentur. Atque hujusmodi affectiones sunt transcendentales, de quibus hoc loco.

Definitio realis.
Insufficientes

XVIII. Definitione ὀνοματολογικῇ absolutâ, sequitur nunc πραγματολογικῇ. Definiuntur affectiones à nonnullis, quòd sint proprietates Entis, quæ, cùm reciprocentur cum subjecto, cujus dicuntur proprietates, non sunt de essentiâ ejus i. e. non sunt de primo conceptu: Sed postquam jam ea, quæ ad primum conceptum pertinent, concepta sunt, concipiuntur. Juxtà alios Affectiones entis nihil aliud sunt quàm ipsum Ens vel sub certâ negatione vel sub relatione rationis conceptum e.g. Unum est ens sub negatione divisionis, Bonum est ens sub relatione convenientiæ, Verum est ens sub relatione ad intellectum divinum. Verùm enim verò definitiones prædictæ rem acu non satis tetigisse nobis videntur. Quare nos sequentem amamus: *Affectiones entis sunt conceptus entis secundarii, qui cum eo reciprocantur, non nisi ratione ab eo distincti.*

Sufficiens.

Definitionis explicatio.

XIX. Ad faciliùs ac feliciùs intelligendam prædictam definitionem, addimus explicationem. Vocamus *conceptus*, per quos intellectos volumus non tam formales, qui juxtà *Svareziium disp. 2.* sunt actus sive verba, quibus intellectus rem aliquam seu communem rationem concipit; quàm objectivos seu materiales i. e. talia objecta seu tales realitates, quæ immediatè per conceptus formales cognoscuntur seu repræsentantur.

XX, Vo-

XX. Vocamus conceptus *entis*, per quod intelligimus *πρώτως* ens re & ratione abstractum i. e. ens restrictum nec ad materialia nec ad immaterialia, *δευτέρως* tamen quo minùs etiam particulare ens intelligatur nihil prohibere videtur.

XXI. Vocavimus conceptus *secundarios*. Sicut enim, in re quâlibet duplices offendimus conceptus, alteros primarios; secundarios alteros, quorum illi competunt rei ita ut, cur competant, non possit dari ratio à priori. Hi verò competunt rei ita ut, cur competant, possit dari ratio à priori e. g. in quantitate offendimus extensionem, offendimus etiam divisibilitatem, illam ut conceptum primarium, hanc ut secundarium. Similiter in ente, in quo conceptus primarius est conceptus non repugnantiae ad essendum; Secundarii verò sunt affectiones simplices vel disjunctae. Dixi secundarios in plurali non singulari, non enim est unus sed plures conceptus, quos verò simul & semel ad unum omnes comprehendere nequvis. Nam sicut Coelum, unum est, sed simul omnia, quae in ipso sunt, comprehendere non potes, ideò in varios Horizontas sensibiles dividi illud ab Astronomis didicimus: Ita ens uno conceptu hauriri nequit, ideò in varios conceptus eosque inadæquatos, distinctioris cognitionis gratiâ, dispescitur.

XXII. Ex hoc *ὡς ἐν παρόδῳ* dispalescit, quid affectiones enti addant. Nimirum ens si consideratur confuse, nihil addunt, tunc enim in ejus definitione continentur; Sin distinctè, addunt aliquid, non quidem certam essentiam, distinctionem tamen & certam expressionem. Nil superaddunt.

XXIII. Dicitur porrò in definitione *qui cum eo reciprocantur*. Reciprocantur unitæ unitim, disjunctæ disjunctim, e. g. dicitur rectè: Omne ens est unum & omne unum est ens: Omne ens est verum, & contrà: Omne ens est bonum, & contrà. Omne ens est causa vel causatum, & omne causatum vel causa est ens. Omne ens est necessarium vel contingens, & contrà &c. Atque hanc convertibilitatem intelligi non ratione essentiae sed ratione suppositi benè advertit *Scharfius in Theoriâ Transcendentali disp. 6. §. 10.* Convertuntur.

XXIV. Ex

Demonstratur.

XXIV. Ex hac convertibilitate fluit, quod attributa de ente possint demonstrari. Quodcumque enim cum subjecto suo convertitur ita ut habeat causam, propter quam ipsi insit, id de eo demonstrari potest. Atqui attributa entis cum ente, suo subjecto convertuntur, & habent causam propter quam ei insunt: Ergo attributa de subjecto possunt demonstrari. Minor probatur hoc ipso, quia attributa fluunt ex primo entis conceptu, ideò habent causam propter quam ei insunt, quæ est, quia non habet terminos involventes contradictionem e.g. Cur omne ens est necessarium vel contingens? Resp. quia non habet terminos involventes contradictionem.

Distingvuntur ratione.

XXV. Denique dicitur in definitione: *Non nisi ratione ab eo distincti.* Huc pertinet, quod habet Philosophus *lib. 1. Metaphys. c. 1.* ἄλλ' ἐν τῷ ἑτεροῦ τὸ ἐν καὶ τὸ ὄν. Quod h. l. Aristoteles dixit de Uno, verum est de omnibus attributis. Neque enim affectiones h. l. consideramus in summo rigore, quo respectu realiter distinguuntur à suo subjecto affectiones Physicæ, e. g. frigiditas ab aquâ, sed in latitudine & generalitate eâ, quâ præscindunt à DEO & creaturis, atque sic ab ipso Ente secundum rationem ratiocinatam tantummodò sunt distinctæ: Quippe in formali suâ ratione & præcisè entitatem nullam implicant, sed realitatem tantum diversamque conceptibilitatem ab ente, licet materialiter & concretivè essentiam involvant.

XXVI. Illustro uno & item altero simili: Etiam in DEO concipis attributa, cum tamen inter eum & ejus affectiones nullum interveniat reale discrimen. Notum enim est illud: Quicquid est in DEO, est ipse DEUS. Sic in quantitate concipis divisibilitatem, quæ tamen non nisi ratione ratiocinatâ ab eâ est distincta.

sunt reales.

XXVII. Dicis, cur dicuntur affectiones reales nisi differant ab ente realiter? Sed nulla est consequentia, cum & modi rerum sint reales, nec tamen differant ut res à re. Dico autem affectiones reales, quia nec fingantur, nec sint nihil, sed fundamentum habeant in re, siquidem essentialiter includunt ens, e.g. unitas entitatem indivisam &c.

XXVIII. Heic

XXVIII. Heic dicam non immeritò impingendam opi- Javellus ne-
nor Javello τῆ πάσῃ ὁδῷ ἀφαιραττομένην, qui lib. 4. *Metaph.* gans petitur.
quest. 2. affectiones illas, quæ à subjecto realiter distinguun-
tur, nominat reales & demonstrabiles. Illas verò quæ solâ
ratione à subjecto distinguuntur, vocat demonstrabiles quidem,
sed non reales: Propterea autem vocat non reales, quòd à sub-
jecto non realiter distinguuntur, quasi verò, quia aliqua affe-
ctio non realiter à subjecto distinguitur, propterea non sit rea-
lis; Absit sententia hæc carbone notanda!

XXIX. Nec obstat, si quis porrò objiciat, quòd nihi-
lominus affectio realiter distingvi debeat ab ente, quia de eo
enunciari debet in secundo modo dicendi per se, qui inter subje-
ctum & prædicatum requirit reale discrimen. Sed spuria hæc
est conditio secundi modi per se, quia demonstratio inter ter-
minos suos realem non requirit distinctionem. Ergò nec iste
modus dicendi secundus per se. Minor probatur, quia propri-
etates divinæ demonstrari de DEO possunt, ubi illa realis distin-
ctio neutiquam est.

XXX. Ex his dictis sequitur, affectionem cum Ente Non faciunt
non facere compositionem, quia non addit essentiam à naturâ compositionem.
Entis diversam, sed illud tantum afficit. Principiorum enim,
causarum & partium est componere, modorum & affectionum
afficere, determinare & distingvere. Sic manum materia &
forma ut principia componunt; Contractio verò manus in
pugnum & expansio illius in palmam non componunt, sed il-
lam unam eandemque aliter afficiunt. Sic characteres perso-
nales in unâ numerò essentiâ divinâ è DEO simplicissimo non
faciunt DEUM compositum; Sed illam ipsam essentiam ita
modificant, ut persona prima sit gignens, Secunda genita, Ter-
tia procedens. Nec tamen gignens est genita vel procedens,
nec genita gignens vel procedens, nec procedens gignens vel
genita.

XXXI. Dividuntur affectiones in simplices seu unitas & Divisio,
Conjunctas seu oppositas, quam distinctionem fundatam vi-
demus in libro 1. *poster. Anal. c. 4.*

B

XXXII.

simplices.

Ternarius ponitur.

probatur.

Nec Existentia.

XXXII. *Simplices* definimus, quòd enti adæquatè insint & cum eo convertantur sub uno conceptu, i, e, ut non includant oppositos. Tales sunt tres: Unum, Verum, Bonum, ex communi Metaphysicorum sententiâ ipsiusque adeo B. *Stalii in Compendio Metaph. c. 4. Conclus. 5.* quamvis idem *in discursu ad Tab. 2.* alius ab hâc sententiâ videatur, ubi sequentia habet verba: Unum, Verum, Bonum tria esse entis attributa simplicia, tam firmiter multi sibi persuasum habent, ac si esset articulus fidei. Sed sanè bonum & verum esse Entis affectiones, non potest satis probari. Verùm enim verò, quia tradita definitio affectionum ipsis attribui facilè potest, non est nobis causæ satis, cur à Sententiâ tritâ discedamus.

XXXIII. Esse verò tantùm tres, cum *Eustachio à S. Paulo part. 3. Metaph. diff. 1. quest. 2.* sic demonstramus: Passiones seu proprietates debent aliquid addere; Cùm omnis proprietas addat aliquid ad rationem subjecti, cuius est proprietas: At non possunt addere aliquid positivum reale, cùm nec sint formaliter entia. Cùm igitur nihil possint addere ad rationem entis positivum reale, necesse est, ut aliquid addant vel negativum vel positivum rationis seu per denominationem aut convenientiam ad aliquid extrinsecum. Priori modo constituitur passio Unius, quia negatio divisionis in se, in quâ consistit ratio unitatis, consequitur omne ens secundùm se & absolutè consideratum & convenit omni enti ut sic. Posteriori modo constituntur duæ aliæ passiones: Una per respectum rationis ad intellectum, diciturque Verum; Alia per habitudinem ad appetitum, diciturque Bonum.

XXXIV. De cætero hîc multum disceptatur, an *existentia* etiam sit affectio entis simplex, quod autumat *Timplexus* omnibusque nervis stabilire conatur, propterea eam in fronte attributorum ponit *lib. 1. Metaphys. c. 4.* Sed minùs rectè, quoniam existentia cum ente non recipitur. Nam quando Ens constituitur subjectum Metaphysicæ, intelligitur Ens indifferenter sive acta sive potentiâ. Verùm Existentia non competit enti in potentiâ, quia Existentia significat modum Entis, ut productum à suis causis.

XXXV. Idem

XXXV. Idem nos sentiendum putamus de *Duratione*; Nec duratio. Duratio enim vel idem est quod Existentia vel aliquid eam consequens, vel est certum genus Entis, quod prædicamentum Quando constituit.

XXXVI. Quod denominatus modò *Timplerus* & *Impossibilitatem* inter unitas entis affectiones referre audet, rationem non videmus. Non magis eam affectionem esse credimus, quàm repugnans ipsi Essentiæ. Nec Impossibilitas.

XXXVII. *Res* & *aliquid* secundum quosdam dicuntur Proprietates simplices, verum malè, sunt namque ipsius entis Synonyma. Quod si de Ente prædicarentur, Synonyma de Synonymo prædicarentur, Prædicatione sanè identicâ. Itaque quod proprietas sit, distinctum esse debet à subjecto. Nec Res nec Aliquid.

XXXVIII. Sunt qui simplicem affectionem facere volunt *Ubi*. Sed non est, quia 1) non recipitur: Convenit enim tantum singularibus & existentibus. Imò 2) non convenit omnibus existentibus, e.g. DEO, qui est ubique. Nec Ubi.

XXXIX. Sunt qui *Pulchrum* affectionem simplicem volunt. Sed ostendant isti, illud cum Ente recipi. Ad Pulchritudinem propriè dictam requiritur integritas omnium partium, debita proportio, & nitore. An tria hæc in omni ente reperiantur, illi probent. Nec pulchritudo.

XL. *Perfectum* nobis objiciunt. Verum distingvimus, vel enim significat id, cui nihil deest in suâ naturâ, & sic idem est ac Bonum transcendens: vel significat, cui nihil perfectionis addi potest, & ita non recipitur cum ente. Nec perfectum.

XLI. Tandem *intelligibile* & *appetibile* inter unitas recenseri affectiones, sunt qui pugnant. Sed pugnant *εις κενόν*. Etenim illud ad Verum, hoc ad Bonum non sine ratione dicimus spectare. Nec Intelligibile, nec Appetibile.

XLII. Hactenus de simplicibus; Breviter de disjunctis. Sunt autem *disjunctæ* affectiones, quæ non nisi cum disjunctione cum ente recipiuntur, seu quæ important rationes oppositas, quarum neutra cum ente per se recipitur, e.g. esse universale vel singulare, neque potest aliquid esse simul universale & singulare. Neutrum per se sumtum cum ente recipitur. Non enim

enim omne ens est universale nec omne ens est singulare. Sed omne ens est universale vel singulare, & quicquid est universale vel singulare, est ens. Nimirum locum heic habet vocula disjunctiva *Vel, Aut*, non conjunctiva *Et*, quia aliàs duo opposita essent simul in uno eodemque subjecto, id quod fieri non potest. Si enim ens simul esset necessarium & contingens, contradictionem implicaret.

Vel immediatè.

XLIII. Disjunctæ hæ affectiones iterum sunt in duplici differentiâ, quædam conveniunt Enti immediatè, primæ dictæ; Quædam mediatè, ortæ dictæ. Immediatè quidem, quando nullo mediante attributo simplici dicuntur de Ente, ut: Esse principium vel principiatum, esse causam vel causatum &c.

vel mediatè.

XLIV. Mediatè verò quæ mediante attributo simplici ens denominant & cum eo recipiuntur disjunctivè. Et quidem mediante Uno tò per se vel per accidens, Simplex vel Compositum, Universale vel Singulare: Mediate Vero, Tô Naturale & Artificiale, Mensura & Mensurabile ceu cum *Combachio lib. Metaphys. c. 25.* non ignobiles docent Metaphysici. Mediate Bono, tò Perfectum & imperfectum.

Utrarumque respectus.

XLV. De his conjunctis seu immediatis seu mediatis affectionibus tribus bolis observamus, eas duplici constare respectu, uno ad Ens tanquam subjectum, à quo perinde ut simplices affectiones nequaquam realiter sed saltem formaliter, vel juxta nostrum concipiendi modum differunt; Altero inter se, quo unum affectionis conjunctæ membrum respicit alterum, & ita differunt realiter, quia sunt relationes oppositæ sibi mutuò incommunicabiles.

Numerus & Ordo.

XLVI. Quot tandem numero sint conjunctæ affectiones & quo ordine singulæ tractari debeant, generalis nostra tractatio non admittit, specialem tractationem alii temporari vel aliis reservamus. Inter hoc
damus

SOLI DEO GLORIAM.

Corol.

Corollaria.

1. *Montem aureum non-Ens non dicimus, sed ens potentiale. Licet quidem nunquam extiterit, nec existat, posse tamen existere non repugnat. Si enim partes existere possunt, cur non & totum?*
2. *Homo est tertiæ declinationis. Tò homo non est pars enunciationis.*
3. *Memoria non est sensus internus, quia nec cognoscit nec dijudicat, quæ officia sunt sensus interni.*
4. *Stellæ non sunt infinite.*
5. *Res publica non est cœtus multorum hominum; contra Bodinum Lib. 1. de Rep. c. 1. & Keckermannum in præcogn. Polit. Resp. enim est forma; cœtus autem multorum hominum est materia. Atqui definire Remp. per cœtum multorum hominum nihil aliud est quam definire animam per corpus*
Nemo

6. *Nemo se ipsum afficit injuriâ. Quis enim adulterat uxorem suam? aut quis furatur bona sua? Injuria igitur, quâ quis afficitur, est ab alio.*

7. *Præter causam exosæ sunt Judæorum fabulæ. Non magis rejiciendas eas putamus quàm fabulas AEsopi, quas ad mores valde conducere novimus omnes. Quidni idem de Judaicis dicamus fabulis? Imo sunt alii bonifines plures ad quos ipsæ faciunt.*

Ad Præstantiss. Dn. Respond.

Non levis iste labor Physicæ
transcendere metas:
Ad metam venies, auguror,
inde tuam.

L. FRID. RAPPOLT, Prof.
Publ. & h. t. Acad. Lips.
RECTOR.

Ad

Ad
*Præstantissimum Dn. Respondentem suum,
Amicum Charissimum.*

Est curæ meritò tibi, fidelis
Mi LUCI, Sapiencia hæc vocata Prima:
Qvâ ancillante putas iter remotum
Verbi conficier DEI sacрати.
Euge! sic bene, amice, judicabas.
Hinc nullus tennes subis labores:
Transcendentia quippe acuta promis,
Qveis cœlestis inest vigor subinde.
Arbor fructibus ex bonis probaris.
Ut LUCIS similes feras, precabor,
Fructus: perge dehinc, DEUM precatus,
Exantlare graves tuos labores;
Falsus sim, nisi opes graves sequentur.
Nam Phœbus facilis tibi favebit;
Nec vanos titulos tibi parabit.

f.

PRÆSES.

Privatim

a. w.

Privatim & publicè hæcenus Auditoris, Amice,
Egisti partes non sine laude tua.
Nunc publicè loqueris cernat Te doctior Ordo,
Ac testis sit de sedulitate tua.
Cordicitus grator Conamina, Biga quod istud,
Et Fratrum faciat vix dubitare potes.
Ritè premas Horum vestigia, sicque Beatum,
Patrem unà referas faxit Iova potens.

Præstantiss. Dn. Respondenti, 'Amico
suo pluribus ab annis Dilectissimo festi-
nanti Calamò scribebat

M. GEORGIUS GERHARDUS,
Radeberg. Misn.

Coll. diss. A. 36, misc. 50